

[Kirsten Jacobsen.]

Parcelhusejerne fik vi jo reddet for 1974, da vi indgik storebededagsforliget, men det var jo kun en stakket frist. De SF- og S-tanker, som befolkningen gjorde skarpt oprør imod den 4. december, vender nu tilbage og, tro det eller ej, i triumf frembåret af venstre, hr. Schlüter og hr. Erhard Jakobsen. Det var dem, der før valget og under valgkampen var de argeste modstandere af det forlig, som S og SF havde indgået. Forligspartierne prøver nu på at bilde parcelhusejerne ind, at de har fundet de vises sten. Nu går parcelhusejerne lyse tider i møde. De skal ikke udfylde ejendomsskatteskemaer, og rentefradraget skal skam ikke fjernes, nej, det skal kun begrænses. Og for at alle parcelhusejere nu skal blive klar over, hvad det egentlig er, forligspartierne er så stolte af, vil jeg gerne citere fra forligsaftalen:

„Beskatningsregler for parcelhuse.

1. De seks partier er enige om, at der fra 1. januar 1976 skal indledes en afvikling af de eksisterende regler for beskatning af indehavere af ejerboliger.

2. Med henblik herpå foreslår partierne, at der nedsættes et hurtigt arbejdende udvalg, hvis opgave skal være at udarbejde forslag til en gradvis afvikling af lejeværdibegrebet og en gradvis begrænsning af fradragets retten for renter af gæld i ejerboliger, således at overskuds- og underskudsbegrebet og dermed ejendomsskemaet bortfalder.

3. Ved udarbejdelsen af disse forslag skal udvalget drage omsorg for, at de samtidig udformes således, at de modvirker de nuværende reglers inflationsvirkninger, begrænser interessen for gældstiftelse i fast ejendom, sikrer husejerne mod bratte ændringer i deres boligudgifter, sikrer en høj grad af bevægelighed på boligmarkedet samt fører til en ligestilling af ejere og lejere.“

Hvis dette skal gennemføres, kræves der hverken udvalg, politikere eller eksperter, nej, der kræves hekse doktorer og tryllekunstnere. Det er en umulighed, og det er meget nemt for partierne at skrive det ned på et stykke papir, som de ganske udmærket selv ved aldrig nogen sinde ville kunne gennemføres. At gennemføre stykke 2 forhindres helt og til fulde af stykke 3.

Fremskridtspartiet har klart vist, hvilken vej vi burde være gået. Lejerrestriktionerne burde ophæves den 1. februar 1978, boligan-

visningsreglerne skulle være ophævet for familier med mere end ét barn med det samme, og de almennyttige boligselskaber skulle have haft ret til at udstykke deres ejendomme i ejerlejligheder, og rentesikringen skulle ophæves straks. Boligsikringen skulle være baseret på trangskriterier, og lejeværdiberegningen skulle for 1974 være det samme beløb som i 1973 i kroner. I 1975 og 1976 og 1977 skulle man forhøje dette beløb med 10 pct. pr. år.

Samtidig ville man gennemføre en lovgivning, hvorefter lejeværdien fra 1978 skulle udgøre 2 pct. af den 16. almindelige vurdering; derved ville vi have undgået de mange chok, som forligspartierne nu påfører landets borgere. Deres økonomi er i forvejen tyndslidt på grund af den siksakpolitik, der har været ført, og som forligspartierne fortsat vil føre. Reglerne om standardfradrag skulle bibeholdes på det nuværende niveau, dog således at der også skulle være standardfradrag for ejerlejligheder. Det er fuldstændig ulogisk, at parcelhuse, som ligger oven på hinanden, har en anden stilling end dem, der ligger ved siden af hinanden. Rentefradragets retten skulle bevares. Samtidig skulle der gives en fri adgang til at udstykke ejendomme i ejerlejligheder. Det er en sund og en god boligform, som har vist sig at være populær i store dele af befolkningen, og det kan ikke være lovgivningsmagtens opgave at hindre befolkningsgrupper med mindre indkomster i også at komme til at eje deres egen bolig.

Det, der er sket, er det stik modsatte af det, der burde være sket. I stedet for at vikle sig ud af restriktionerne, dog gradvis, har man viklet sig dybere ind i dem, og nu sidder man i hængedynglet, og det er lige ved at lukke sig over hårtoppen. Det må undre landets befolkning, at de 3 partier venstre, det konservative folkeparti og det radikale venstre kan stå som forligspartnere ved dette blålys, når de gang på gang har stillet befolkningen et frit boligmarked i udsigt. Det undrer så meget mere, når man klart må konstatere, at forliget ikke gavner et klap.

Som nyt medlem undres man over, hvor lidt sagligheden betyder for de politiske diskussioner og beslutninger. Jeg må sige som Søren Brun fra „Radiserne“: „Jeg græmmes!“